

Лисица и Врана.

(Персийска приказка — за дѣца и юноши).

Въ подножието на една съвършенно гола планина живѣла една лисица. Околността била съвсѣмъ неплодна: никакво дърво не растѣло тукъ и никакъвъ дивечъ не се вѣдѣлъ. Поради това лисицата много често гладувала, а веднѣжъ даже и дѣцата си изела.

Наблизо нейдѣ живѣла една врана. И на лисицата ѝ се прищѣло твърдѣ много да се сдружи съ нея, та заедно да си търсятъ храна. Ако нѣкога имъ се случи да не намѣратъ нищо за ядене, лисицата си кроила на ума да надхитри враната и да я принесе жертва на своя апетитъ.

И ето веднѣжъ кума леса, поздравяйки учтиво враната, ѝ рекла:

— Драга сестричке, не сме ли ние и двѣтъ за съжаление, защото и двѣтъ сме принудени съ голѣмъ трудъ да си изкарваме прѣхраната. Менѣ ми е много жалъ за тебе и азъ съмъ готова всичко да направя, стига само ти да живѣешъ по-добрѣ. Азъ искрено ти желая добро. Поради това, ако искашъ, да склучиме помежду си братски съюзъ, за да живѣемъ като близки роднини. Ние ще се утѣшаваме една друга въ дни на скръбъ; нали по-леко се живѣе на тоя свѣтъ, когато имашъ съ кого да си сподѣлишъ и скръбта и радостта...

Но враната се отказала и отговорила:

— Не давамъ ни капка вѣра на твоитѣ ласкави думи, тъй като азъ добрѣ знамъ, че ти никога не изказвашъ откровенно мислитѣ си. Малко ли си изѣла такива като мене. Но какво да приказвамъ: ти не пожали собствената си плътъ и кръвъ, а изеде и дѣцата си. Отдѣ на дѣ ти би постѣпила по-милосърдно спрѣмо мене? Ти ис-

кашъ само да ми замаешъ главата съ своитѣ лицемѣрни думи, и азъ имамъ основание да се плашя отъ твоето коварство. Но моитѣ крилѣ, слава Богу, сж още силни, да мога всѣка минута да отхвъркна и по тоя начинъ да избѣгна отъ твоето нападение. Който безогледно влиза въ сношение съ свитѣ най-зли врагове, тогава скоро бѣда може да го стигне. Ето защо, такъвъ братски съюзъ, какъвто ти прѣдлагашъ, е съвсѣмъ невъзможенъ между насъ.

— Ти си съвсѣмъ права, — отговорила лисицата. — Но азъ не съмъ такава като другитѣ лисици, а напротивъ, кротка и добра, като ангелъ. Ако ти ме удостоишъ съ своето довѣрие и се сдружишъ съ мене, то скоро ще се убѣдишъ въ високото благородство на моитѣ чувства.

— Азъ вече ти изказахъ своето мнѣние, — съ твърдостъ отвърнала враната. — Така щото, моля те, не се труди напраздно. Мигаръ мислишъ, че азъ, като виждамъ прѣдъ себе си опасността, ще отида туку ей тъй да се нанижа на нея. Хайде върви си по пѣтя и ме остави на мира!

Лисицата се опитала да каже още нѣколко лицемѣрни думи, но враната прѣстанала вече да я слуша. Най-сетнѣ на лисицата ѝ омръзнало да проповѣдва напраздно. И като се убѣдила, че планътъ ѝ излѣзълъ несполучливъ, разплакала се.

— Защо плачешъ? — попитала я тогава враната.

— Какъ да не плача, когато ти излѣзе похитра отъ мене? Мога ли азъ да понеса тая обида тъй леко?

И съ болка на сърдцето тя се опѣтила къмъ дома си.

Картини въ текста.

Единъ изгледъ отъ Габрово. Фототипна репродукция по фотографията на г-на Д. А. Карастояновъ, виденъ софийски фотографъ. Снимката е извънредно спо-

лучлива и съдържа въ себе си цѣла картина. По наша молба, г-нъ В. Цоневъ, учителъ въ Габрово, и ревностенъ разпространителъ на „Картинна галерия“ въ тоя градъ, ни даде слѣдното описание, което прѣдаваме изцѣло:

„Любителътъ на природнитѣ красоти, който би посѣтилъ Габрово, непрѣменно ще се спре, макаръ веднѣжъ, на моста „Игото“, който е всрѣдъ града, за да се полюбува на чудната гледка, която пѣнливитѣ води на Янтра образуватъ тукъ. Всрѣдъ рѣката се изпрѣчва една канара, която носи име „Грамадата“ и раздѣля буйнитѣ ѝ води на два ржкава, които съ трѣсъкъ падатъ на нѣколко метра дълбочина, та образуватъ единъ малкъ, но буенъ водопадъ. Отъ двѣтъ страни на рѣката сж наредени малки къщици, старъ типъ, които спокойно гледатъ на покритата съ мжхъ и храсте канара.